

Despre omul Nicolae Teodoreanu s-au spus și se vor mai rosti cuvinte frumoase, încărcate de dor și nostalgie, de respect și iubire. Bland și smerit, o întru chipare a discreției și distincției, asemenea patronului său spiritual, Sfântul Ierarh Nicolae, prietenul nostru nu ezita să devină uneori categoric și tranșant, hotărât și neclintit, chiar aspru, atunci când în jurul său se iveau probleme de morală și etică, de cinste, corectitudine, onoare și, nu în ultimul rând, de credință; la fel ca și Sfântul Nicolae.

Dragul nostru prieten și coleg a plecat dintre noi mult prea devreme, la vârsta deplinei maturități umane și creatoare, lăsând în urmă un mare gol pe care nu vom fi în stare să-l umplem vreodată! Să-i fie drumul lin și luminos, în Împărăția lui Dumnezeu, așa cum a fost și el un izvor de lumină pentru noi, toți cei care am avut privilegiul să-i stăm în preajmă! Veșnică să-i fie pomenirea!

Constantin SECARĂ

„Există mereu sentimentul că nu am învățat destul...”

Personaj discret, temeinic informat, laborios și extrem de conciliant, Nicolae Teodoreanu a fost pentru mulți dintre noi nu doar coleg, ci și un exemplu de aleasă atitudine etică și noblețe sufletească, calități în baza cărora s-au clădit relații trainice. Deși

în plin parcurs, opera sa conține deja valențe de memorabilitate, dincolo de perimetrul academic. A făcut enorm pentru documentarea și arhivarea bibliotecilor maestrului Ștefan Niculescu căruia i-a fost apropiat prieten.

Nicolae Teodoreanu a absolvit Conservatorul de Muzică din București (actualul UNMB) fiind licențiat în compoziție sub îndrumarea maeștrilor Aurel Stroe și Anatol Vieru. Ulterior, beneficiind de o bursă DAAD s-a specializat la Universităt der Künste Berlin (1994-96) și apoi, în baza unei burse Herder, la Universităt für Musik und darstellende Kunst din Viena (1996-97), unde s-a specializat în muzică electronică cu Dieter Kaufmann. A obținut doctoratul la Academia de Muzică Gheorghe Dima din Cluj-Napoca în 2002, cu disertația *Sisteme de intonare în folclorul românesc*. Este deținător a mai multor premii ale UCMR și a Premiului *George Enescu* al Academiei Române.

Fundamental era la Nucu (cum îi spuneau apropiații) neoprirea din a învăța. Nu pentru a demonstra ori a-și ocupa decent timpul, ci pentru a accede, a deveni. Poate că pentru Nucu a învăța era tot un fel de a crea. Într-un interviu acordat Andrei Apostu pentru nr. 6 al revistei *Muzica* din 2017, Nicolae Teodoreanu declara: „Există mereu sentimentul că nu am învățat destul... Și acum merg în vară la Iași la un masterclass de muzică bizantină. Aș merge și la un curs de gamelan, de pildă, dacă s-ar ține; am văzut odată la Köln cam cum se studiază gamelanul și mi-ar fi plăcut să fac o astfel de specializare; e tot o muzică savantă, ca și cea bizantină.”

George BALINT

Paul Urmuzescu

După plecarea spre astre a doamnei Camelia Dăscălescu, în decembrie 2016, Paul Urmuzescu devenise decanul de vârstă al compozitorilor noștri de muzică ușoară. Se născuse la București pe 28 iunie 1928, cu doar 6 luni înainte lansării postului național de radio, unde avea să lucreze cu deosebit succes 17 ani. De numele bunicului său, Dragomir Hurmuzescu, se leagă prima emisiune de radio oficială de la noi, acesta devenind apoi președinte al “Societății de difuziune publică” din România. Chiar dacă publicul larg îl cunoaște datorită șlagărelor sale de muzică ușoară (cele mai cunoscute: “Prima chemare”, “La anii mei”, “Marea cântă”, “Va veni o clipă”), de prin 1971 a mai compus doar sporadic muzică ușoară, consacându-se altor genuri muzicale (de scenă, instrumentală, de film, vocal-simfonică, pentru teatrul radiofonic, electronică, scriind chiar și o operă, “Eminescu”). Când i-am consacrat o carte editată de Biblioteca Metropolitană, în colecția “Patrimoniul muzical românesc”, avea

83 de ani și se mândrea cu lucrările elaborate pentru pian, sintetizator și computer, recunoscut ca atare de toate enciclopediile muzicale universale! Spicuiam câteva din titlurile lucrărilor sale importante ne-circumscrise muzicii ușoare: *Divertisment concertant, Divertisment pentru vioară și orchestră, Ficțiune ambientală, Interludiu, Kaleidoscop, Lacul, Mioritică, Pantomimă, Percuție și impresii, Preludiu liric, Quasi fugato, Studiu pentru harpă, Toccata, Toccata brevis*. Dincolo însă de impresionanta creație muzicală, Paul Urmuzescu a fost un deschizător de drumuri în istoria modernă a Radiodifuziunii, fiind, între 1947 și 1964, rând pe rând, redactor de programe, ilustrator muzical, inginer de sunet, în această ultimă ipostază fiind un adevărat șef de școală, cum își amintea Titus Munteanu, Alexandra Cepraga sau Jolt Kerestely. De asemenea a fost un real ctitor al emisiunilor de divertisment, și nu numai, la Televiziunea Română, la începuturile acesteia, trecând, între 1964 și 1979, prin ipostazele de redactor muzical, șef de secție, realizator de spectacole și emisiuni.

În paralel cu munca la Radio, unde fusese angajat la numai 19 ani, a urmat serioase studii muzicale la Conservatorul bucureștean, în intervalele 1947-1950 și 1962-1966, având între dascăli pe Ioan D. Chirescu, Victor Iușceanu, Adrian Rațiu, Myriam Marbe, Aurel Stroe, Carmen Petra Basacopol, George Bălan, Petre Brâncuși, luînd de asemenea lecții cu Theodor Rogalski, Iosif Prunner Jr., Nicolae Buicliu, Tudor Ciortea. La 40 de ani a fost numit director muzical al primului festival internațional “Cerbul de aur” de la Brașov, desfășurat în martie 1968. Paul Urmuzescu a fost distins cu numeroase premii ale UCMR: în 1984 pentru musical-ul “Vila cu iluzii”, în 1990 pentru monumentală operă în 3 acte “Eminescu”, în 1999 pentru “Epos” (baladă pentru harpă), în 2001 pentru “Contraste” (piesă pentru pian și computer), în 2006 pentru “Oglinda” (muzică de scenă).. Nu a fost în mod deosebit interesat de participarea la festivalul de la Mamaia, având în palmares doar mențiunea din 1966 cu “Prima chemare”, șlagăr lansat de Pompilia Stoian; cu toate acestea, în anul 2000 organizatorii i-au conferit un Premiu de excelență, ceea ce îi vor oferi în anii următori și TVR sau Ministerul culturii. În 2003 revista noastră i-a decernat premiul “O viață închinată cântecului”, pentru întreaga activitate artistică. În panoplia din apartamentul situat în Piața Palatului mai strălucea ordinul “Meritul cultural”, clasa I. Între performanțele sale pe plan internațional se înscriu la loc de cinste elaborarea coloanei sonore pentru festivitatea de deschidere a “El Mundial”-ului, campionat găzduit de Spania, 1982; muzica scrisă pentru festivitățile de deschidere a “Jocurilor maghrebiene”